

[Elisabeth Bruun Olesen]

på linje med hvad der gjaldt for nærradioerne.

På hr. Kaj Poulsen forstod jeg, at man gerne ville være med til en lempeligere fortolkning i stil med, at det var tilladt at ekspedere i genbrugsbutikker, og det er jeg da glad for.

Hr. Kaj Poulsen talte om, at når murere, tømrere, elektrikere osv. byggede et hus for en religiøs sekt, blev de trukket i deres dagpenge. Ja, selvfølgelig gør de det, for de tager jo arbejdet fra professionelle bygningshåndværkere. Der er blevet bygget huse for religiøse foretagender i Århus bl.a., hvor folkene selvfølgelig har skullet trækkes i dagpenge, fordi de har taget arbejde fra professionelle håndværkere.

Hele denne her diskussion er jo i virkeligheden et led i en meget større diskussion, fordi vi lever i et samfund, hvor man kan sige, der er et stadig større dilemma mellem selvforvaltning og institutionerne, og det dilemma giver på mange måder nogle meget groteske udtryk. Når vi skal holde os til arbejdsløshedsforsikringen generelt, er vi tit fanget i noget, der ligner en fælde. Arbejde, der kan udbydes som egentligt lønnet arbejde, må selvfølgelig ikke udføres af arbejdsløse, uden at der sker fradrag i deres dagpenge. Det må jo ses som en beskyttelse af lønarbejderne.

Men problemet er jo netop, at vi kommer ind i en utrolig lang række grænsetilfælde, hvor skellet mellem, hvad der er arbejde, og hvad der ikke er arbejde, bliver uforståeligt og føles formynderisk både af den enkelte arbejdsløse og af den, der er i arbejde. Lovgivningen bliver derfor en kvælende spændetrøje omkring de arbejdsløses fritidsaktiviteter.

Fortolker vi bekendtgørelsen, må en arbejdsløs gerne sætte et skab op i sit køkken – det betragtes som en almindelig dagligdags forbedring – men den arbejdsløse må egentlig ikke, på den måde som mange A-kasser i alle tilfælde fortolker det, sætte et helt nyt køkken op; så skal han eller hun faktisk trækkes i dagpenge for den tid, det tager at få hele køkkenet op. Hvordan man i øvrigt skal kontrollere det, undtagen ved at lønarbejderne indbyrdes render rundt og stikker hinanden til A-kasserne, må stå som en gåde.

Jeg kan også komme med et eksempel fra mig selv. Jeg er egentlig uddannet tresproget

korrespondent. Hvis jeg nu var arbejdsløs, måtte jeg gerne hjælpe min gamle tante med at oversætte et brev til hende, som hun sendte til niecen i Amerika, der aldrig lærte at tale dansk. Men jeg måtte ikke frivilligt og ulønnet arbejde inden for en græsrodsbevægelse, eksempelvis i Greenpeace; det ville faktisk blive betragtet som arbejde i arbejdsløshedslovens forstand, ligegyldigt om jeg fik penge for det eller ej, ligegyldigt om det var inden for eller uden for normal arbejdstid. De timer, jeg brugte i græsrodsbevægelsen i organisationen, vil i mange A-kassers fortolkning betyde, at jeg blev trukket, skønt det, at jeg lod være med at udføre dette arbejde, aldrig nogen sinde ville føre til, at Greenpeace fik en professionel korrespondentstilling.

Sådan kunne jeg komme med en masse andre absurde eksempler. Endnu er der ingen, der kan forbyde os at sy vores eget tøj, lave vores egen marmelade, hjælpe naboen med at grave have, skønt man i sidste tilfælde nok skal passe på, hvor mange naboer man hjælper med hvor mange haver, fordi man så kan risikere at tage arbejdet fra gartnerne; så er det ikke en vennetjeneste mere, så er det ved at udvikle sig til noget, hvor man igen bliver trukket i dagpenge.

Forslaget griber som sagt kun ind i en lille bitte flig, for netop arbejdet med nærradioprojekterne er på ingen måde arbejde, der nogen sinde vil tage arbejdet fra professionelle journalister. Nærradioerne er ikke de professionelle, det er amatørernes mulighed for at komme til orde på egne betingelser, amatører, arbejdende som arbejdsløse. Hvis de arbejdsløse blev trukket i dagpenge, ville det alt andet lige betyde, at man ville tage deres ytringsfrihed fra dem, for så ville de simpelt hen ikke have råd til at deltage i nærradioforsøgene.

I virkeligheden er det det samme som at sige, at også amatørskuespillere skal trækkes i dagpenge, for der findes jo også professionelle skuespillere. Det er også det samme som at sige, at Hansen, der er en flittig læserbrevsskribent i det lokale samfund, skal trækkes i dagpenge for den tid, det tager at fabrikere læserbrevene.

Til sidst vil jeg sige, at der er mange andre absurde eksempler, også for måske at muntre forsamlingen lidt op. Det kan give sig så grotesk et udtryk, at en person, der har 3-4 hun-